

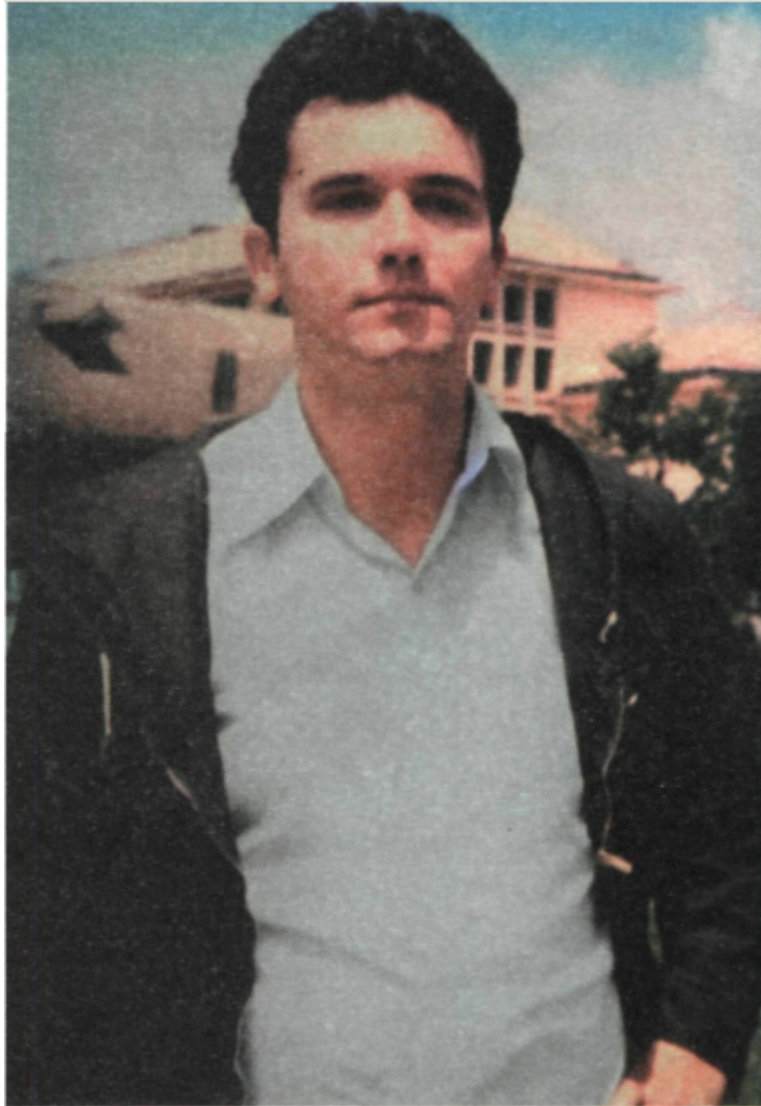
HARGITAI GYULA
GYEREKVERSEK

A hagyatékából válogatta, összeállította és szerkesztette
FARNADI GÁBOR MIKLÓS

© Hargitai Gyula örököse, 2010

ÚJPEST 2010
BÍRÓ FAMILY

TARTALOM
VADVIRÁG
NYÁRI ESŐ
TAVASZI MONDÓKA
CSALIMESE
FUKAR BÁLINT
FEHÉR LEPKÉK
DALOK A HÓEMBERRŐL
FURFANGOS FERKÓ
NÓTÁKAT REJT...
A HAZUDÓS SZARVASBOGÁR
A TÜNDÉR
TÓPARTON
PIPAVÁSÁR
SÍR A JÉGCSAP...
TÉLI ÚT
JÁTSZIK A JÁCINT
A CICA
SÜNDISZNÓ, SÜNDISZNÓ...
KÖRÜLVETTEK...
BÉKAORSZÁG FEJEDELMÉT...
MÁJUSI FECSKÉK
ZSIRÁF
DÉLI HANGVERSENY
EGÉRLAGZI
HUZATBAN
SZÖCSKE KOMÁM
TAVASZI DAL

Hargitai (Haitsch) Gyula 1956. február 16-án született Budapesten, művelt, jogvégzett felmenőkkel rendelkező családban. Az irodalom, a költészet iránti érdeklődése már középiskolás korában megmutatkozott, verseit különböző lapok közölték. Pályáját Keresztury Dezső segítette. Kiteljesedésre, érésre azonban már nem volt ideje, 1982 januárjában, nem sokkal születésnapja előtt tragikus körülmények között meghalt. Halála után két válogatás jelent meg verseiből: Fehér lobogás (1988), Pogány rekviem (1989). Ez a kötet a költő még ki nem adott verseiből válogat, illetve közli az előző kettő néhány szép darabját, valamint az eddig megjelent ismertetések, kritikák szövegét tartalmazza.

Befejezésül érdemes felidézni Keresztury Dezsőnek a Fehér lobogás című kötet végén megjelent utószavának befejező mondatait: „Komoly ígéret volt, túl korán törött össze. Nagy kár érte. De a töredék is, ami megmaradt utána, érdemes rá, hogy megbecsüljük.”

VADVIRÁG

Menne a vadvirág fürödni,
hálóban, halban gyönyörködni.
Levéllal integet, lába nincs.
- Börtön a föld, gyökerem bilincs -
suttogja, vizet kér az égtől:
a magas, mosolygó kertésztől.
Hajnalban harmatos, fölkiált:
fürödjön boldogan a világ!

NYÁRI ESŐ

Nézem az átlátszó esőt.
Elfoglalja a levegőt.
Levelet mos, rögöt farag.
Csinál cipőnyúzó sarat.
Játszik lábasdit. Száz lábbá
változik egy felhő alatt.
Játszik tornyosdit. Torony már.
Tetején nagy felhő-kalap.
Játszik dobosdit. Nagy dobbá
változik. Püföli a nap.
Fázósdit játszik. Vacogó,
szürke óriássá változik.
Nagy-nagy felhő a kabátja.
Nyári szivárvány a sála.
Fürgésdit játszik. Elszalad.
Szivárvány-sála itt marad.

TAVASZI MONDÓKA

Négy szép hónap anyja a tavasz.
Március rügyeket fuvaroz.
Április virágos, takaros.
Május virágáros, kosaras.
Június gyümölcsös, madaras.
Mind a négy hónap friss, sugaras.

CSALIMESE

1.

Mese végén ül a tél,
elhessentem a telet
s a tavaszra nevetek,
elolvad a hó, a jég,
vidám tavaszi nap ég,
fogócskáznak a szelek.
Csalimese, malacfarka,
mutass a vidám tavaszra.

2.

Megdorgált egy fecske,
kék kötényes, frakkos,
mentem kecskebakhoz
egy tál jó levesre.
Sok-sok kecskebak ült
az ebéden együtt.
Holddal díszítgették
föl a torta szélét,
meg öklömnyi nappal,
csengő csillagokkal.
Az asztalon tücsök állt
kézen állt és furulyált,
sok vidám hal hangosan
a fülünkbe kiabált.

Megdorgált egy fecske,
kék kötényes, frakkos,
mentem kecskebakhoz
egy tál jó levesre.

3.

Nagy bocskorban
száll a lepke,
virág szélén settenkedve,
dongó búj a kék kehelybe.
Mondja egy méh:
sok szerencsét
puttonyába dugdossa be
a virágport fölnevetve.
Elszáll a méh, jó a kedve
virágokat öntözgetve
közeleg egy csöpp menyét.
Pödörgeti sárga bajszát,
úgy mássza meg a barackfát,
nevet rá a rét.

FUKAR BÁLINT

Hogyha Bálint virág volna,
napfényt, harmatot árulna.
Ha Bálint csalogány lenne,
aranyáért énekelne.
Hogyha Bálint kutya volna,
pénzért tündért megharapna.
Bálint egyetlen barátja
sovány, néma pénztárcája.

FEHÉR LEPKÉK

Fehér lepkék röpdösnek kint,
ablakunkhoz ér most egyik,
halkan szálló fehér lepkék
már az utakat belepték.

Sok szerencsét fehér lepkék,
így szól egy kuporgó veréb,
fehér lepkék ülnek fején,
úgy gunnyaszt a fa tetején.

DALOK A HÓEMBERRŐL

1.

Elkészült a hóember, de
fölfelé nem lát szegény,
nem tudja mozgatni a nyakát,
a kalapja nehéz, kemény,
lyukas fazék.

2.

A nap szárnya két csöpp felhő,
térdig hóban áll az erdő.
Hóember ballag az úton.
Fut az aranyhajú szellő,
utoléri a hóembert,
megcsipdesi répaorrát.
Mosolyog az öreg erdő.

FURFANGOS FERKÓ

Csiga viszi a házát,
király a koronáját,
súlyosabb a korona,
mint a király otthona.

Földbe süllyed a király,
Furfangos Ferkó megáll.
Figyeli a koronát,
hazaviszi a királyt,

dülöngél a palota.
Ferkóé a korona
és a királynő keze.
Furfangos Ferkó esze

készített új koronát,
dühösek az ostobák.
Szép a régi korona
mondja Ferkó mosolya,

de az új szebb, gyönyösebb,
cifrább és értékesebb.
Ül a régi korona
földben. Ferkó mosolya

éjszaka sem múlik el.
Ferkó esze ünnepel.

NÓTÁKAT REJT...

Nótákat rejt
a napsugár.
Ez itt a csend,
elfűjni kár.
Ez itt a rét.
Virág-bögyét
hogy simogatják
aransugárkák.

A HAZUDÓS SZARVASBOGÁR

Autóban ültem, néztem
öcsémet: a szarvast.

Kergettem lyukacsos Holdba
kiabáló farkast.

Dobtam csillagporos égen
sárkányt hörcsöglyukba.

Szánkóm hét remegő medve
a Tejúton húzta.

Van hét tévém, hét repülöm
gyönyörű kastélyom.

Fölöttem a csillagos ég,
azzal takarózom.

A TÜNDÉR

Megyek nyárból őszebe.
Őszből fehér télbe.
Ballagok tavaszba.
Futok nyár vizébe.
Szaladok sebesen
meséből mesébe.

TÓPARTON

- Szebb a sárgarépa,
mint a gólya csőre.
- Szebb a nádas buboréka,
mint a béka.
- Egy lábon áll a pipa,
mint a gólya.
Két lábon állna, ha két
lába volna.
- A gólya, a gólya,
hogya felhő volna,
békát sose fogna,
mindig vándorolna.

PIPAVÁSÁR

Pipaszentgyörgyön
most van pipavásár,
aki pipát vesz,
pipaszárat rágcsál.

Kiskorú, nagykorú
gyermekek állnak,
nézik őket hosszú,
rövid pipaszáarak.

Pipaszentgyörgyön
van most pipavásár,
Jóska, Töhötöm
Pipaszentgyörgyig
meg ne álljatok!
Megyek utánatok!

SÍR A JÉGCSAP...

Sír a jégcsap, csep-csepp-csepp.
Szánkóznak a gyerekek.
Fényesek a jégcsapok.
Repülnek a hógolyók.

Minden jégcsap kicsi tó.
Kicsi, tavaszt csillogó.
Elolvad a jégvirág.
Ébredszik a folyó.

Kicsit morcos. Havazik.
Szánkó fut az ablakig.
Körülötte sok virág.
Rajta nagy, leveles ág.

Láthatatlan a tavasz.
Új havat sóhajt a tél.
Vékony a hótakaró.
Meg-meglebbenti a szél.

És este a táj fölött
álmomban már zöld a köd.
Sok-sok rügy lesz belőle,
új Nap ragyog fölötte.

S ezer rügy szája mozog,
új világra mosolyog,
tavaszra, mely győzni fog,
bármilyen szívós a tél.

TÉLI ÚT

Gyűjti madarak lábnyomait.
Lát fehér kutyát, fehér kocsit.
Hét hógolyó hét fehér gombja.
Hófehér szarvas átugorja.

Őrzi fehér bot hóemberrel.
Bundáján kocog sok-sok ember.
Feje domb, ragyog hó-bundája.
Vakító fagy a koronája.

JÁTSZIK A JÁCINT

Játszik a jácint
az illatával.
Mefogja, feldobja.
Halványzöld bokorba
bújik a madárdal.
Játszik a bogár
az árnyékával.
Ringatja, ringatja.
Illatát a jácint
elkapja
boldog kacagással.

A CICA

Kemény körmén hogy csillog most a napfény,
szeme két egymás mellett alvó bogár,
ő maga lábát előrenyújtva vár,
mellén sugárzik a csöpp barna mellény.

Emlékszem rá, egész este dorombolt.
Reggel meg hirtelen az ágyra szökkent,
éjjel szunyókált, persze itt-ott, fönt-lent,
ha ránézett a szem mindig mosolygott.

SÜNDISZNÓ, SÜNDISZNÓ...

Sündisznó, sündisznó
sietős a lábad,
hosszú és sietős,
eldugnak az ágak.

Bokorban kuporogsz.
Bölcsen csak mosolyogsz.
Vizsla szimatolgat.
Kíváncsian forgat.

Elfutott a veszély.
Csöpp bokor nagyobb:
sietsz új bokorba.
De hosszú a lábad!

A macska, a macska
nem szalad utánad.
Féli tüskéidet:
csöpp fegyvereidet.

Sündisznó, sündisznó
sietős a lábad,
hosszú és sietős,
eldugnak az ágak.

KÖRÜLVETTEK...

Körülvettek kis bogarak,
méh-szavával szólt a tavasz
furulyája. Megdicsérte
a rügyet szülő ágakat,
apró veréb libbent az égre.
Körülvették kis bogarak,
megszámolták az ágakat,
s örültek, hogy tavasz van végre.

BÉKAORSZÁG FEJEDELMÉT...

Békaország fejedelmét
bizony nem sokan szerették.
Békaország fejedelme
nemrég halt meg, tegnap este.
Trónját azóta eladták,
őt magát meg vízbe dobták.

MÁJUSI FECSKÉK

A fecske, a fecske,
csivogva száll az ereszre.
De fürge!
Pörögve nézi az ürge.

Táncol a szél ezer íze.
Megdobban a föld pici szíve.
Virághad a réten.
Két felhő táncol az égen.

A fecske, a fecske
csőrös fiait megetette.
Hívja a párját.
Zászlóként lengeti szárnyát.

Május hegedűi
fölött a tavasz gyönyörűi:
a fecskék párra találtak.
Csivognak a májusi fáknak.

ZSIRÁF

Ki látott, ki látott
ilyen magas zsiráfot
Szeme Hold, feltjai
ősz avar-dombjai.
Két füle két felhő,
ruhája friss szellő,
friss szellő, átlátszó,
levelekkel játszó.
Guggolj le, te zsiráf,
hogy lásson a virág.
Csillagot nem ehetsz,
néznek a verebek,
kicsik, de boldogok,
te zsiráf mosolyogj.
Ne félj, megettetlek,
kik látnak, szeretnek.
Ragyogjon a néma úr
egyedül feletted.

DÉLI HANGVERSENY

Énekel a tulipánok
vidám kórusa.
A karmester egy madárka.
Ő is dalol hadonászva.
Leteszi ásóját a
vakondok a napon
s énekelni kezd mély hangon.
Egy kicsi fekete hangya
bábját magához öleli.
Aztán elkezd énekelni.
Sarkantyúját figyel a kakas
hunyorogva. A szemétdomb magas.
Meggillantja a kakas a szelet.
Dél van, mégis kukorékol egyet.
Tetszik neki a szél furulyája:
a gyönyörű, fényes napsugárka.
Magas ágon ül a szél -
Furulyája földig ér.
Furulyája: napsugárka.
Táncol a fa sok virága.

EGÉRLAGZI

Egérлагzi folyik éppen
fűszálak között a réten.
Apró egerek táncolnak
nagy egerek cimbalmoznak.
Egerek jó kívánsága
záporoz az ifjú párra.
Véget ért az egérлагzi,
hangos volt,
azt meg kell hagyni.

HUZATBAN

Két lábra áll a papír:
piri-pari-paripa.
Lovasa egy csöpp radír.
Tintakék a bajusza.

Két lábra áll a papír
s ledobja a lovasát.
Sosem láttam még ilyen vad
piri-pari-paripát!

Becsukja az ablakot
egy mosolygó, jó anya,
szelíd papír lesz újra a
piri-pari-paripa.

SZÖCSKE KOMÁM

Szöcske komám,
ugrott nagyot,
hordjál kerek,
zöld kalapot,
szerezz frakkot, sétapálcát,
kérj fel tánkra
egy szöcskelányt!

TAVASZI DAL

Méh leszek, zümmögve dolgozom,
Teletömöm hatalmas puttonyom
virággal; csillogó arannyal.
Bejárom a világot tavasszal.

Minden fánál, virágnál megállok.
Várnak este zümmögő barátok.
Ezer tájat fogok megismerni,
Minden virág engem fog szeretni!